

Çocuk Kalabilseydi İnsan

– sahrayeli · 03 Ağustos 2018

Çocuk Kalabilseydi İnsan

Keşke hep çocuk kalabilseydi insan,
Umursamadan yaşardı dünyayı doyasıya,
Aldırmadan gülüp geçerdi kederine
Unuturdu haksızlığı hiç yaşanmamış gibi,
Gözleri sıcacık gülümserdi etrafına.

Canını acıtmazdı dokunan imalı sözler,
Saf kır çiçekleri gibi tertemiz olurdu yüreği,
El dokunmamış tomurcuk gül gibi açardı,
Yapraklar arasında masumca korunurken,
Çiğ damlası üzerine düşer ıslatırdı.

Keşke hep çocuk kalabilseydi insan,
Yarınlardan ümidi olurdu hayalleriyle,
Kıpır kıpır çarpardı kalbi sevinçten,
Başını okşayanı olurdu gülümserken,
Rahat kaygısız uykuya dalardı gözleri.

Rüyalarını süslerdi güvendiği yarınlar,
Kıvrılırdı dudakları habersiz uyurken bile,
Çünkü hayatında yer alamazdı hiç hile,
Toz pembe görünürdü bütün kainat gözüne,
Göz yaşları sadece sevinçten süzülüp akardı.

Keşke hep çocuk kalabilseydi insan,
Geleceğin üzerine giderdi ümit var diye,
Filizleri yeşerirdi topraktan güç alırken,
Avazı çıktığınca bağırırdı gökyüzüne,
Suskunluğun içinde hıçkırıp boğulmazdı.

Nesrin Önem
Tekirdağ